

Udkom historiens vigtigste UFO-artikel i 1952?

Den 17. april 1952 udkom det anerkendte amerikanske fotoreportage-magasin LIFE. På forsiden var der en æggende Marilyn Monroe, så man kan næppe bebrejde nogen, hvis de i skyndingen overså henvisningen i højre hjørne til en artikel inde i bladet, som handlede om ufoer. Emnet blev af mange på daværende tidspunkt anset for underlødigt, og at netop LIFE med de seriøse fotoreportager tog det op, må derfor anses som en milesten i ufologiens historie. Men historien bag artiklen er faktisk i sig selv en artikel værd og viser, at man fra offentlig side ikke automatisk afviste teorien om besøg fra rummet.

Af Henning Dethlefsen

Det er faktisk ikke helt let at finde et komplet nummer af netop LIFE Magazine fra april 1952. Mange eksemplarer mangler simpelthen forsiden, som af indlysende grunde er blevet fjernet af ivrige Marilyn Monroe-fans. Dette er endog gået ud over mange eksemplarer på bibliotekerne. Billedet af Marilyn har givetvis været det, der solgte magasinet, men artiklen om ufoerne længere inde i bladet har med lige så stor sikkerhed været et chok for mange læsere. Artiklens forfattere var H. B. Darrach Jr. og Robert Ginna. Overskriften var „HAVE WE VISITORS FROM SPACE?“, hvad der kan oversættes til „FÅR VI BESØG FRA RUMMET?“. Og artiklen lover at bringe videnskabelige beviser for, at dette kan være tilfældet!

Kenneth Arnold var starten

Artiklen kommer selvsagt ind på nogle af datidens mest berømte ufosager. Det handler her bl.a. om Kenneth Arnolds berømte observation af ni mystiske objekter over Mount Rainier den 24. juni 1947, som af mange anses for starten af den moderne ufo-æra. Og også ufosagen fra 7. januar 1948, hvor jagerpiloten Thomas F. Mantell forfulgte et uidentificeret, sølvagtigt objekt og kort efter styrtede i døden med sin P-51 Mustang, bliver behandlet.

Artiklen gør en del ud af, at mange sager relativt let kan forklares med folks lidt for livlige fantasi og måske også ønske om at komme i medierne. Eller at man har set et af datidens mange hemmelige projekter.

Mantells sølvagtige objekt skulle således ifølge militæret have været en hemmeligstemplett Skyhook-ballon. Mantells styrt var ifølge militæret et resultat af, at han forfulgte ballonen op i en højde, hvor han mistede bevidstheden pga. iltmangel.

Det var i al fald den forklaring, der kom for dagen fire år senere. Alligevel mener artiklens forfattere, der er grund til at tage fænomenet alvorligt. Der er simpelthen for mange sager, som ikke så let kan forklares som andet end udenjordiske fartøjer.

10 uafviselige sager

Som en demonstration af, hvorfor i al fald nogle ufosager bør tages alvorligt, præsenterer og bedømmer artiklen 10 ufosager. Sagerne gennemgås systematisk hver for sig og slutter med en evaluering af hver enkelt.

Et gennemgående kendetegn for disse sager, udover at de er blevet grundigt undersøgt af artiklens forfattere, er at observatørerne alle har stillinger inden for militær eller videnskab og derfor må anses for ekstra troværdige.

Sag nummer 1 er fx sagen om Lubbock-lysene fra den 25. august 1951. Her var observatørerne dr. W. I. Robinson, professor i geologi, og dr. A. G. Oberg og professor W. L. Ducker, begge kemikere.

Lysene blev også set af hundredvis af ikke-videnskabsmænd, og en 18-årig student, Carl Hart, fotograferede lysene, som tilsyneladende lydløst bevægede sig hen over himlen i en V-formation. Lysene var for klare til, at der kunne være tale om refleksioner, så objekterne måtte selv udsende lyset.

B-29 bombere i luften. Det var besætningen på en sådan maskine, som følte sig forfulgt af en ildkugle.

forklaringer (folk ser syner), om atmosfæriske forstyrrelser eller luftspejlinger mv. Og til sidst at der skulle være tale om Skyhook-balloner. Alle disse forklaringer udelukkes.

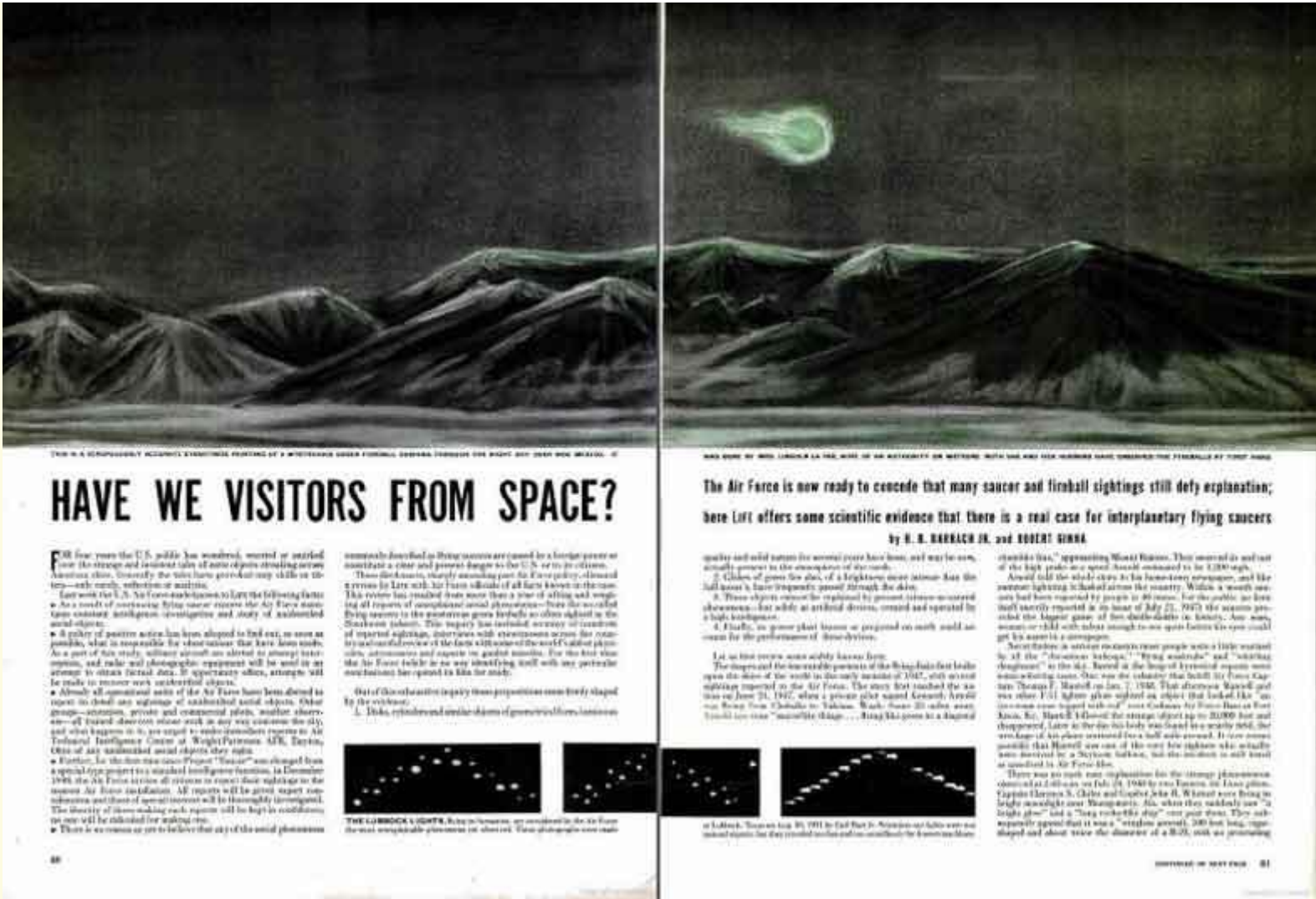

En kunstners gengivelse af Mantells oplevelse.

Herefter følger en række sager med observationer af alt fra grønne ildkugler, over usandsynligt hurtige radarkontakter, til ellipseformede objekter, der står ganske stille i luften for så pludselig at skyde til vejrs med høj hastighed, et meget hurtigt fartøj på nattehimmelen med glødende vinduer langs siden, til 30 meteorlignende kugler set i fuldt dagslys flyvende i en formation, en mystisk „flyvemaskine“ med en cigarformet krop og vinger, men med en utrolig hastighed og manøvreedygtighed set fra en DC-3, to sølvfarvede tallerkenformede objekter, som stod helt stille i luften, en glødende orange kugle på ca. en meter i diameter, som forfulgte en B-29 på togt over Korea, eller en grønlig ildkugle set af 165 mennesker.

Hertil kommer velkvalificerede observatører: Der er geologer, kemikere, astronomer, flyingeniører, civile og militære piloter, atomfysikere etc. Og blandt disse observatører er der endog en meget højtstående officer i luftvåbnet, der dog ønskede at forblive anonym. Altså mennesker med solide uddannelser og erfaring inden for relevante områder. Eller det nogle i dag ville kalde „trænede observatører“.

Observationerne er meget varierede, men fælles for dem alle er, at ingen naturlig eller konventionel forklaring tilsyneladende kan bruges. Darrach Jr. og Ginna, artiklens forfattere, opsummerer således ved at udelukke en række gængse forklaringer for disse sagers vedkommende. Dette omfatter, at der skulle være tale om ny amerikansk (eller sovjetisk) teknologi, om psykologiske

Sådan så selve artiklen i LIFE ud. Nederst fotografierne af Lubbock-lysene, som der dog senere blev sat spørgsmålstegn ved.

Den tyske videnskabsmand Riedel leverer artiklens konklusion

Man skulle nu tro, at Darrach Jr. og Ginna selv ville give svaret på det indledningsvis stillede spørgsmål, „FÅR VI BESØG FRA RUMMET?“, men i stedet trækker de videnskabsmanden dr. Walther Riedel frem.

Riedels forhistorie er interessant. Han arbejdede oprindeligt på tyskernes raketprogram i Peenemünde under 2. Verdenskrig. Her var han bl.a. med til at udvikle de berygtede V-2 raketter, som blev brugt til at bombe London. Men efter 2. Verdenskrig blev han sammen med mange andre tyske teknikere og videnskabsfolk fragtet til USA. Sammen med sin mere berømte kollega fra Tyskland, Wernher von Braun, var han her med til at udvikle det amerikanske raketprogram, som senere skulle føre til månelandingen i 1969.

Riedel havde i en årrække indsamlet ufoobservationer fra hele verden og var 100 % overbevist om, at der var tale om besøgende udefra. I artiklen nævner han fire grunde. For det første ville ethvert menneskeskabt materiale simpelthen smelte under de rapporterede hastigheder og højder. For det andet ville mennesker ikke kunne overleve g-påvirkningerne i disse fartøjer. For det tredje udfører fartøjerne manøvrer, som intet menneske ville kunne udføre. Og for det fjerde er der ingen synlig udstødning, hvilket udelukker menneskeskabte motorer såsom raket, jet eller propelmotorer.

Riedel får desuden støtte fra dr. Maurice A. Biot. Han var en af tidens førende eksperter inden for aerodynamik og desuden en prominent matematiker og fysiker. Biot pointerer på sin side, at tallerken-formen ikke giver mening som form på et fartøj beregnet på at bevæge sig gennem atmosfæren. Alene dette, mener Biot, peger på, at der må være tale om rumfartøjer. Dette er simpelthen den mindst usandsynlige forklaring.

Dr. Riedel ses her under et ufomøde siddende bag bordet helt til højre.

Uafklarede spørgsmål

Uanset alle disse sager og de to berømte videnskabsmænds meget sikre udtalelser, så slutter artiklen dog i en ikke helt så sikker tone. Darrach Jr. og Ginna slutter nemlig deres artikel med en lang række spørgsmål.

Hvorfor har ufoerne ikke kun den klassiske tallerkenform, men så mange forskellige? Hvorfor er der ingen lyd? Hvorfor lyser de? Hvem er ombord? Hvor kommer de fra? Og ikke mindst: Hvad er deres intentioner?

Måske nogen „in the dark skies“ kender svarene, som forfatterne slutter deres artikel af med.

Tiden som stod stille

Darrach Jr. og Ginnas afsluttende spørgsmål er de selvsamme spørgsmål, som ufologien stiller og også forsøger at besvare den dag i dag. Der er kommet nogle flere teorier til, der er opstået diverse ufoorganisationer, data bliver indsamlet langt mere systematisk, nogle sager bliver opklaret etc. etc., dog uden at det har fået nævneværdig betydning for ufologien som sådan. Tiden synes i denne sammenhæng nærmest at have stået stille, siden artiklen udkom i 1952. Derimod er der andre ting, som har ændret sig dramatisk. Og dette bliver især tydeligt, hvis man nærlæser artiklens indledende del.

Edward J. Ruppelt.

I vore dage er den mest almindelige reaktion på ufoproblematikken fra militærets side: Det er ikke noget, vi beskæftiger os med. Begrundelsen er her ofte, at uanset hvad, så udgør ufoerne ikke en sikkerhedsrisiko.

Det engelske forsvar havde faktisk et „ufo-kontor“, men det lukkede i 2009 med den begrundelse, at 50 års undersøgelse ikke havde resulteret i noget som helst, som kunne betyde en fare for landets sikkerhed.

USA's luftvåben afsluttede sin sidste officielle undersøgelse af ufoer i 1969 med Project Blue Book, som frem til 1953 blev ledet af kaptajn Edward J. Ruppelt.

Fra tid til anden dukker der statslige dokumenter op, hvor ordet „ufo“ bliver brugt, men ordet dækker her i virkeligheden snarere over mistanke om meget menneskelige, fordækte aktiviteter, som fx spionageflyvninger. Ordet UFO var jo oprindeligt blot militærets forkortelse for Uidentificeret Flyvende Objekt, og havde således ikke automatisk noget med rumfartøjer eller rumvæsner at gøre.

Luftvåbnet planlagde at nedskyde en ufo!

I LIFE-artiklen spiller militæret derimod øjensynlig en meget aktiv og endog offentlig rolle, hvad angår ufoerne. Faktisk giver artiklen det indtryk, at den nærmest er blevet til på foranledning af militæret, og at militæret på denne måde forsøger at få befolkningens samarbejde til at opklare mysteriet om de flyvende tallerkener.

USA's luftvåben har således henvendt sig, ugen inden artiklen udkom, til LIFE, med den oplysning, at de stadige rapporter om flyvende tallerkener har bevirket, at man fortsat fra efterretningsvæsnets side vil holde et vågent øje med ufoer, og at man har instrueret flyvevåbnet om aktivt at indsamle oplysninger.

Man bruger her ordet „interception“ og „recover“, hvilket faktisk indikerer, at man måske vil forsøge at skyde en flyvende tallerken ned! Militære enheder er blevet opfordret til at melde om uidentificerede objekter på himlen, og det samme gælder organisationer af „trænede observatører“ og andre med relevante færdigheder, dvs. piloter, meteorologer, videnskabsfolk osv. Også private opfordres til at henvende sig til nærmeste luftvåbenbase, hvor deres observationer vil blive behandlet både grundigt og fortroligt.

Luftvåbnet pointerer overfor LIFE, at der ikke er grund til at antage, at objekterne kommer fra en fremmed magt eller udgør nogen trussel. I al fald ikke lige nu! Men man skal ikke være nogen verdensmester i at læse mellem linjerne for at forstå, at det netop er frykten for en trussel udefra, der ligger bag luftvåbnets opfordringer om indrapportering.

Bag kulisserne

Hvad der helt præcist er foregået bag kulisserne i selve luftvåbnet og mellem luftvåbnet og journalisterne fra LIFE, vil nok aldrig blive fuldt opklaret. På grund af senere tildragelser mistede luftvåbnet enhver interesse i at have været indblandet. Nogle offentlige dokumenter og udtalelser fra specielt Edward J. Ruppelt, som var lederen af luftvåbnets officielle undersøgelse af ufoerne fra 1952 kendt som Project Blue Book, tillader dog en delvis rekonstruktion.

Det lader til, at den drivende kraft fra LIFE's side var Robert Ginna, medens hovedaktøren fra luftvåbnets side var brigadegeneral William Madison Garland. Men der må også have været andre højtstående militærfolk involveret.

Brigadegeneral Garland var souschef for generalmajor John A. Stamford, som var chef for luftvåbnets efterretningskontor fra januar 1952. Begge havde fået briefinger om ufoer og var interesseret i emnet.

Det første møde mellem Garland og Ginna fandt sted den 27. februar 1952. Dette dokumenteres af to memoer fundet i luftvåbnets arkiver. Herefter fik Ginna helt ekstraordinært adgang til luftvåbnets installationer og personel. Han fik adgang til flere højtstående efterretningsofficerer.

Den 22. juni fik Ginna således lov til at besøge selveste ATIC (Air Technical Intelligence Center) på Wright Patterson Air Force Base, dvs. luftvåbnets efterretningshovedkvarter, med det formål at samle oplysninger til sin artikel.

Brigadegeneral Garland.

Hvad var luftvåbnets motiver?

Man må spørge, hvilke tanker der egentlig lå bag denne meget usædvanlige fremgangsmåde fra luftvåbnets side. Sandsynligheden taler for, at man forfulgte noget, man kunne kalde en „offentlighedsstrategi“.

Ruppelt fortalte i sine erindringer om, hvordan nogle meget højtstående (næsten på politisk niveau, som han udtrykte det) militærfolk havde fået den ide, at der måske VAR tale om besøgende fra rummet, og at de derfor understøttede indhentning af så mange informationer som muligt, inklusive fra civile.

Dette ligger fint i tråd med Ruppelts eget forslag til Garland, nemlig at involvere det offentlige så meget som muligt, så man muligvis kunne opnå videnskabelig indsigt via mængden af indsendte rapporter. Og hvordan involvere det offentlige mere effektivt end gennem en opfordring via et populært magasin som LIFE?

En forbindelse til SUFOI

Forklaringen på luftvåbnets fremgangsmåde kan synes en smule naiv i dag. Man må dog huske på, at verden så anderledes ud i 1952. Man var stadig ikke sikker på, hvordan der var på overfladen på de andre planeter i vores solsystem. Man vidste fx ikke, at Venus var helt ubeboelig, og der var således mange spekulationer om intelligent liv på denne planet. Det er således ikke uden grund, at rumprofeten Adamskis „rumbrødre“ angiveligt kom fra Venus. Disse påstande fik dødsstødet, da man senere udforskede Venus. Men så vidt var man altså ikke i 1952.

Militærfolk er også kun mennesker og er begrænset af deres tids viden. I Danmark havde vi faktisk vores egen repræsentant i form af major H. C. Petersen, som var en fast Adamski-tilhænger og stifter af SUFOI i 1957.

Tidlig disclosure?

Den berømte ufoartikel i LIFE kan med lidt god vilje beskrives som begyndelsen på det, som mange ufotilhængere skriger efter i dag, nemlig statsmagtens indrømmelse af, at ufoerne (forstået som fx besøgende fra rummet) er en realitet – også kaldet Disclosure. Hvorfor kom det så alligevel ikke så vidt? Det er der en ganske konkret grund til.

George Adamski (tv.) og H. C. Petersen på SUFOI-kongressen i Fredericia den 5. maj 1963.

Foto: Ole Henningsen

De russiske MiG-15 jagerfly kom som et chok for amerikanerne i Korea.

Ruppelt fortæller i sin bog The Report on Unidentified Flying Objects fra 1956, hvordan stemningen i militæret begyndte at forandre sig i tiden omkring Ginnas besøg. Der havde allerede været en masse ballade omkring B-29 observationerne fra Korea. Disse observationer var blevet lækket uden luftvåbnets tilladelse, og en senator forlangte nu en offentlig redegørelse. Luftvåbnet blev herved bragt i en svær kattepine. De „orange kugler“, som bombepiloterne havde set, var sandsynligvis udstødningen fra jetjagere (MiG-fly) fløjet af russiske piloter. Men officielt benægtede både Sovjetunionen og USA af storpolitiske hensyn disse piloters deltagelse i krigen i Korea. Dette betød, at luftvåbnet begyndte at få øjnene op for ulemperne ved „offentlighedsstrategien“.

Ballade inden for militæret

Der havde også været en del ballade inden for militæret med hensyn til, hvordan ufosagerne blev håndteret.

Project Blue Book sluttede i 1969.

Den første undersøgelse fra militærets side blev kaldt Project Sign og varede fra 1947 til 1949. Her var man ikke helt afvisende over for rumskibs-hypotesen, men dette var en række højtstående generaler utilfredse med. I 1949 blev Project Sign derfor erstattet af Project Grudge. Her blev de flyvende tallerkener pure afvist, og mange har siden med rette angrebet Project Grudge for at være et rent PR-program. Men med flere observationer, også omkring luftvåbnets egne baser (10. september 1951, Fort Monmouth) blev problemet for åbenlyst. Chefen for luftvåbnets efterretningskontor i Washington, Charles P. Cabell, blev rasende over den sløse behandling af problemet under Project Grudge, og i 1952 blev Project Grudge derfor afløst af Project Blue Book, som varede til 1969. Her blev tusindvis af ufor rapporter analyseret, og konklusionen blev, at ingen af dem leverede bevis på tilstedeværelsen af fartøjer fra rummet. Også inden for militæret skabte ufoerne således problemer.

Invasjonen af Washington

I juli 1952 skete der så noget, som endeligt tog livet af offentlighedsstrategien. Her indtraf en af de berømteste ufobølger nogensinde, nemlig den bølge som senere blev kendt som invasionen af Washington. Både militær og civil radar, som dækkede hovedstaden, opfangede med en uges mellemrum en lang række uforklarlige signaler.

Flere piloter så underlige lys, og der blev endog sendt jagerfly på vingerne. De cirklede rundt, men kunne i starten ikke se noget.

dette forslag og herefter sjældent publicerede en sag, som ikke allerede var opklaret. Hermed var man nået frem til den situation, vi kender i dag, nemlig den officielle holdning, at ufoerne i sig selv ikke udgør nogen trussel, og derfor ikke er noget man beskæftiger sig med.

LIFE-artiklens betydning

Den berømte LIFE-artikel fra 1952 „HAVE WE VISITORS FROM SPACE?“ havde en ikke ubetydelig indflydelse på denne udvikling. Artiklen gav hele ufosagen et anstrøg af troværdighed, og af at det offentlige og militæret og ikke mindst videnskaben skam tog dette endog meget alvorligt. Dette fik folk til at rette deres opmærksomhed mod himlen. Artiklen medførte en lang række andre artikler i andre medier, hvilket forstærkede opmærksomheden. Og den øgede indrapportering af folks oplevelser affødte blot flere sensationelle artikler osv. Man havnede således i en slags spiral, hvor det blev umuligt at skelne „ægte“ ufoer fra „falske“.

Artiklen i LIFE fra den 17. april 1952 kan i dag ved første blik synes meget langt væk og uden betydning. Men faktisk har den indirekte været af stor betydning for ufologiens position i dag. Historien om LIFE-artiklen bekræfter om noget den meget nære sammenhæng mellem mediernes fremstilling og vores syn på ufoerne. Uanset om vi så ellers tror på det ene eller det andet.

En af jagerpiloterne så til sidst et lys, men da han drejede imod lyset og forsøgte at indhente det, forsvandt det bare. Til gengæld var der vidner på jorden, som senere hævdede at have set „rigtige“ fartøjer. Den officielle forklaring på radarobservationerne var temperatursvingninger i luften. Forskellige lag af kold og varm luft kan få radarstrålerne til at reflektere på samme måde som rigtige fartøjer. Men militærets efterretningsvæsner og også CIA havde alligevel fået sig en slem forskrækkelse. Hændelsen blev nemlig slået stort op i aviserne, hvorefter antallet af uforapporter simpelthen eksploderede. Project Blue Book har hverken før eller siden fået så mange ufomeldinger, og man begyndte at bekymre sig om risikoen for massehysteri. Luftvåbnet fik slet ikke tid til at reagere, og selveste præsident Truman fik sin kontakt til luftvåbnet til at ringe til Ruppelt og spørge om, hvad der foregik!

Den 29. juli blev der afholdt en pressekonference i Pentagon for at dysse stemningen ned og ikke mindst bremse strømmen af rapporter, der truede med fuldstændig at lamme de normale efterretninger. Man må huske på, at dette skete, mens krigen i Korea var i fuld gang, og både luftvåbnets efterretningsvæsen og CIA var bange for, at en fjendtlig magt kunne oversvømme landet med ufomeldinger, og i ly af massehysteri og kaos i efterretningerne startede et snigangreb. Ufoerne var på denne måde blevet et ægte problem omend på en ganske anden måde, end officerer som Garland havde forestillet sig. Et problem som tydeligvis kun blev forværret, hvis man inddrog offentligheden i undersøgelserne. ”Offentlighedsstrategien” var således skiftet fra at være en del af løsningen til at være en del af problemet.

Robertsonpanelet afgør sagen

Resultatet af disse overvejelser blev, at man nedsatte det såkaldte Robertson-panel i januar 1953. Her undersøgte man de såkaldt „bedste“ ufosager i Project Blue Book og nåede frem til den konklusion, at der ikke var beviser for besøg udefra. Faktisk foreslog panelet, at man skulle bruge mindre tid på analyser og i stedet bruge sin energi på at afkræfte sådanne formodninger. Man kan blot konstatere, at Project Blue Book tilsyneladende fulgte

Tidens stemning som science fiction

Det kan næppe opfattes som en tilfældighed, at den berømte science fiction-film „Den dag Jorden stod stille“ (The Day the Earth Stood Still) netop udkom den 18. september 1951, altså året inden artiklen i LIFE.

Filmen skildrer, hvordan en flyvende tallerken lander i Washington og straks bliver omringet af militæret. Et meget menneskeligt rumvæsen ved navn Klaatu stiger ud med en genstand i hånden. En nervøs soldat skyder og ødelægger genstanden. Herefter dukker en skræmmende robot op, som desintegrerer soldaternes våben. Det viser sig så, at rumvæsnet kommer i fred, og at genstanden i virkeligheden var en gave til den amerikanske præsident, som ville åbne op for udforskning af rummet.

Klaatus budskab til menneskeheden er i virkeligheden en advarsel om total ødelæggelse, hvis ikke man stopper den voldelige adfærd. Et budskab der gik lige ind i 1951, hvor truslen om atomkrig var begyndt at hænge tungt over mange menneskers hoved. De flyvende tallerkener blev således et udtryk for både tidens store håb, men også meget store frygt.

Kilder:

www.nicap.org/life52.htm,
<http://ufologie.patrickgross.org/htm/lifemag52.htm>,
<http://greyfalcon.us/The%20famous%20article%20of%20LIFE%20Magazine.htm>,
www.project1947.com/fig/lifememo52a.htm,
www.daviddarling.info/encyclopedia/L/Lifearticle.html,
www.bbc.com/news/uk-22991014,
www.daviddarling.info/encyclopedia/W/WashInvasion.html,
www.youtube.com/watch?v=Ix3J4Twi6IM,
www.theufochronicles.com/search/label/Brigadier%20General%20William%20Garland og
www.sacred-texts.com/ufo/rufo/index.htm